

Arrest

nr. 245 503 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van het dorp Gerdevan (district Margavar, provincie West-Azerbeidzjan (Iran)) en heeft u de Iraanse nationaliteit. U werd opgevoed als soennitische moslima. U leerde in een winkel in de stad Urmiye B.A. (...) kennen, met wie u nadien telefonisch contact onderhield. Toen jullie verliefd werden op elkaar, ongeveer een jaar en drie maanden voor uw vertrek uit Iran, vertelde hij u dat hij christen was. Jullie begonnen een relatie en zagen elkaar één of twee keer per maand bij uw vriendin R. (...) of al rondjes rijdend door de buurt in B. (...)’s wagen. Op een dag betrapte uw broer A. (...) u met B. (...) in het huis van R. (...). A. (...) viel u aan maar hij kreeg in ruil enkele rake

klappen van B. (...). U vluchtte weg met B. (...), jullie verbleven nog een nacht in een dorpje net voorbij Urmiye en vertrokken een dag later op 4 januari 2015 naar Erbil, een stad in de Koerdische Autonome Regio in Irak. U werkte er anderhalf jaar voor een huishouddienst in een hotel. B. (...) werkte niet omdat hij vaak terugkeerde naar Iran om zijn ouders te zien. Op een nacht verscheen Jezus Christus voor u in een droom. Hierop bekeerde u zich tot het christendom. U reisde begin 2017 met een vals paspoort naar Duitsland om te kijken of u vanuit Europa naar Canada of Engeland kon reizen. U keerde na één of twee weken terug naar Irak. Twee maanden later reisde u opnieuw naar Duitsland om uw doorreisopties te bekijken. Ditmaal keerde u na ongeveer een maand terug naar Irak. U telefoneerde nadien uw moeder die u vertelde dat u niet meer bestond voor uw familie. U vertelde haar waar u verbleef en vernam later dat uw moeder aan uw vader en broers had verteld dat u zich in Irak bevond. Uw relatie met B. (...) liep op de klippen en B. (...) keerde definitief terug naar Iran om bij zijn ouders te zijn. U heeft sindsdien geen enkel contact meer gehad met hem. U verbleef nog ongeveer twee maanden in Irak bij Y. (...), een vriend van B. (...). Eind 2017 trok u opnieuw naar Duitsland. U ging er wonen in een klein appartementje maar kwam amper buiten. Na tien of elf maanden verliet u op bevel van een jongeman het appartement. U reisde door naar België, waar u op 11 september 2018 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende op 19 september 2018. Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u uw vader of uw broers omdat u de familie-eer geschonden heeft door een relatie met B. (...) te beginnen en vreest u gedood te worden omdat u bekeerd bent tot het christendom. Voorts stelt u gevaar te lopen omdat u een Koerdische vrouw bent die het land verliet, omdat u mogelijks geassocieerd wordt met de Koerdische (politieke) oppositiepartijen en omdat u de voorbije jaren niet deelnam aan de verkiezingen. Ongeveer een week na uw aankomst in België, ging u met enkele Iraniërs van het opvangcentrum naar een Iraanse kerk. Vanaf maart 2019 gaat u naar de protestantse kerk in Boeichout. U neemt er deel aan een bijbelstudie en op 29 december 2019 werd u er gedoopt. U legde geen identiteitsdocumenten neer. Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: zes foto's van u met uw vriendin en uw familieleden in Iran; een brief van G.A.H. (...), manager in het Karwan Saray Hotel, waaruit blijkt dat u tussen 1 juni 2015 en 1 januari 2017 in dit hotel tewerkgesteld was; een attest van dokter I.R. (...), arts in het opvangcentrum in Broechem, d.d. 17 mei 2019 waarin deze u toestemming geeft omwille van een medisch probleem de les voor een korte tijd te verlaten wanneer u hier nood aan heeft; drie medische attesten van dokter I.R. (...) d.d. 24 juli 2019, 8 oktober 2019 en 24 januari 2020 waarin melding gemaakt wordt van een depressieve stoornis en suïcidale neigingen; een attest van uw klinisch psychologe D.K. (...) d.d. 8 oktober 2019, waarin deze aangeeft dat u symptomen vertoont van een matige tot ernstige depressieve stoornis en medicatie toegediend krijgt; een misboekje van de kerkdienst in de Protestants-Evangelische kerk te Boeichout op 7 juli 2019, de dag waarop uw vriendin gedoopt werd; een brief van een dominee te Mechelen d.d. 2 oktober 2019 waarin wordt gesteld dat u sinds het voorjaar van 2019 contact heeft met de Protestants-Evangelische kerk te Boeichout en op het punt staat gedoopt te worden; het maandblad van de protestants-evangelische kerk te Boeichout, editie december 2019, waarin uw doopsel aangekondigd wordt; uw doopattest d.d. 29 december 2019; een misboekje van de kerkdienst in de Protestants-Evangelische kerk te Boeichout op 29 december 2019; twee verklaringen van de predikant van de protestants-evangelische kerk in Boeichout d.d. 29 januari 2020 en 30 januari 2020 ter bevestiging van uw kerkgang en doopsel; achttien foto's van uzelf tijdens verschillende bijeenkomsten en kerkdiensten; twee afgedrukte foto's van uw facebookaccount; het rapport 'Iran: events of 2018' van Human Rights Watch waarin de aandacht wordt gevestigd op een aantal passages betreffende de verplichte dracht van een hoofddoek voor Iraanse vrouwen; een internetartikel van de krant 'Times of Israel' d.d. 14 april 2019 over de gevangenisstraf die een Iraanse vrouw opgelegd kreeg nadat zij in het openbaar haar hoofddoek had afgenomen; een internetartikel van 'De Standaard' waarin wordt aangegeven dat Iraanse vrouwen opnieuw aanwezig mogen zijn tijdens voetbalwedstrijden; een schrijven van uw advocaat P.S. (...) d.d. 13 februari 2020 met een aantal opmerkingen betreffende uw twee interviews op het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de medische attesten van uw huisarts I.R. (...) blijkt dat u lijdt aan een depressie en suïcidale neigingen. Desondanks besluit uw klinisch psychologe in haar attest enkel dat u symptomen vertoont van een depressie. Zij stelt evenwel geen diagnose noch gaat zij in op de manier waarop zij haar vaststellingen gedaan heeft of de concrete ongemakken die dit voor u met zich mee zou brengen. Uit dit attest blijkt bijgevolg geenszins dat u niet in staat zou zijn om door een medewerker van het Commissariaat-generaal gehoord te worden en coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw bewering dat u geheugenproblemen zou kunnen ondervinden (CGVS 1, p. 21) blijkt daarnaast evenmin uit de door u neergelegde attesten.

Dokter I.R. (...) gaf in haar medische attesten enkel weer dat u dit als klacht omschreef zonder dit evenwel daadwerkelijk te diagnosticeren. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld dat u uw beweerde bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde dat u acht of negen maanden na uw aankomst in Irak op 4 januari 2015 – i.e. september/oktober 2015 - een droom kreeg waarin Jezus Christus aan u verscheen. Sindsdien accepteerde u Jezus Christus als uw redder (CGVS 1, p. 4, 13 en 14; CGVS 2, p. 7). Er dient evenwel opgemerkt dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 14 mei 2019 – i.e. meer dan drie en een half jaar na de verschijning van Jezus Christus in uw droom –, verklaarde dat u een soennitische moslima bent. Op geen enkel ogenblik maakte u gewag van uw bekering of uw christelijke geloofsovertuiging (Verklaring DVZ, vraag 9). Gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Iran zweeg u hier eveneens in alle talen over (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5). Ook toen u aan het einde van uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of u iets wilde toevoegen, maakte u geen gewag van uw beweerde bekering tot het christendom (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Nochtans werd u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert. Hiermee geconfronteerde stelde u dat u verklaard had dat u moslim was. Ook gaf u aan dat de tolk u misschien niet goed begrepen had (CGVS 1, p. 20). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Niet alleen gaat dit volledig voorbij aan het gegeven dat u niet aangaf bekeerd te zijn tot het christendom, ook dient opgemerkt dat u wél aangaf dat uw ex-partner B. (...) een christen is (Verklaring DVZ, vraag 30), waardoor het in alle redelijkheid niet aannemelijk is dat de tolk u niet begrepen zou hebben toen u sprak over uw persoonlijke religie. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ na afloop aan u in het Farsi voorgelezen en had u destijds de mogelijkheid om fouten op te merken en correcties aan te brengen. U verklaarde zich evenwel akkoord met de inhoud van uw verklaringen en ondertekende het verslag ter goedkeuring ervan. Ook bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal maakte u geen gewag van problemen met de tolk tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 1, p. 2). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken in alle talen zweeg over uw bekering tot het christendom is niet ernstig. Er kan en mag namelijk in alle redelijkheid verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij/zij van zodra hij/zij hiertoe de gelegenheid heeft op een spontane wijze vertelt over de redenen waarom hij/zij zijn/haar land van herkomst verlaten heeft. Deze vaststelling doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw verklaringen reeds in 2015 bekeerd te zijn tot het christendom.

Dit kan bovendien verder onderbouwd worden door de afwezigheid van christelijke geloofsactiviteiten sinds uw bekering in 2015. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Irak samen met B. (...) enkel deelnam aan het gebed. U ging evenwel niet naar de kerk en evenmin blijkt uit verklaringen dat u andere stappen ondernam om uw nieuwe religie beter te leren kennen (CGVS 1, p. 14). Ook tijdens de periodes dat u in Duitsland verbleef ging u niet naar de kerk (CGVS 1, p. 14), nochtans verbleef u er begin 2017 voor twee kortere periodes en vanaf eind 2017 gedurende een tiental maanden. Dat u, ofschoon u in Duitsland de mogelijkheid had om vrij uw geloof te kiezen en te beleven, geen christelijke geloofsactiviteiten ontwikkelde, is niet ernstig, temeer daar u klaarblijkelijk in de mogelijkheid vertoefde om, hoewel u telefonisch gecontroleerd werd door uw smokkelaar, uw woonplaats te verlaten wanneer het u uitkwam (CGVS 1, p. 15). Gezien u geen geloofsactiviteiten ontwikkelde vóór uw komst naar België en gezien u in mei 2019 nog verklaarde een soennitische moslima te zijn, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in september/oktober 2015 bekeerd bent tot het christendom. Dat er aan uw bekering tot het christendom vóór uw komst naar België geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na uw aankomst in België, waarvan u ter staving verschillende attesten en foto's neerlegde. Gezien deze kerkbezoeken een voortzetting zijn van uw beweerde bekering vóór uw komst naar België, daar waar deze bekering niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden hetgeen aantoonst dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Er kan in dit verband nogmaals gewezen worden op uw verklaringen dat u, ofschoon u beweerde reeds een week na uw aankomst in België in september 2018 een eerste keer naar de kerk te zijn gegaan (CGVS 2, p. 12), zoals hierboven reeds aangestipt, op 14 mei 2019 – i.e. 7 maanden later – nog steeds verklaarde een soennitische moslima te zijn. Dat u sinds september 2018 een kerk zou

frequenteren– eerst naar de Iraanse Kerk, vanaf maart 2019 naar een Nederlandstalige protestantse kerk in Boechout – en intussen gedoopt bent (CGVS 1, p. 21-24; CGVS 2, p. 1, 8 en 9), toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering voor uw aankomst in België, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te hebben waarop u christelijk georiënteerde berichten post –, doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Er kan in dit verband benadrukt worden dat u uw facebookpagina niet onder uw eigen naam beheert en dat u er nergens herkenbaar afgebeeld staat, waardoor uit niets blijkt dat dit facebookprofiel aan u gelinkt kan worden. Bovendien, gezien uw bekering niet geloofwaardig geacht wordt en uw posts op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Voorts dient, betreffende uw beweerde kerkgang in België en uw activiteiten op de sociale media, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, gelet op de vaststelling dat er aan uw bekering vóór uw komst naar België geen geloof gehecht kan worden, gezien u in Iran nooit politieke activiteiten ontwikkeld heeft (CGVS 1, p. 10) en gezien u nooit problemen gekend heeft met uw autoriteiten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7a), niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op uw ongeloofwaardige bekering en gelet op het opportunistische karakter van uw kerkgang en uw activiteiten op de sociale media in België heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin maakte u aannemelijk dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden, temeer daar u uw identiteit, gezien u geen document ter ondersteuning van uw verklaringen in dit verband neerlegde, tot op heden niet aangetoond heeft.

Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u in Iran een relatie had met B. (...) en dat u omwille van deze relatie problemen kreeg met uw familie.

Vooreerst kan er op gewezen worden dat, gezien u uw bekering in verband brengt met uw relatie met B. (...) – hij is afkomstig uit een christelijke familie en hij kaderde uw droom waarin Jezus Christus aan u verscheen waarna u Jezus Christus als uw redder aanvaardde en waarna jullie samen regelmatig deelnamen aan het gebed –, en gezien er aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw daadwerkelijke relatie met B. (...).

Dat er vragen rijzen bij uw relatie met B. (...) blijkt voorts uit enkele bevreemdende vaststellingen in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vader een streng religieus man is, die niet wenste dat vrouwen lang onderwijs volgen (CGVS 1, p. 4), die boeken verbrandde om uw scholing tegen te gaan (CGVS 1, p. 4), die niet wilde dat u buitenkwam (CGVS 1, p. 4) en die samen met uw grootvader uw tante achtervolgde tot in Turkije, alwaar zij door uw grootvader vermoord werd omdat zij de familie-eer had geschonden door verliefd te worden op een jongen (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 3). Toen uw vader op een zekere dag vaststelde dat u schaars gekleed naar school was gegaan - uw been was deels zichtbaar – goot hij bovendien hete thee over u heen (CGVS 2, p. 4). Dit door u geschetste beeld van uw vader en uw familie staat evenwel haaks op de door u neergelegde foto's waarop u in westerse kledij en dito schoeisel afgebeeld staat aan de universiteit. Het is niet alleen weinig aannemelijk dat u er in de door u geschetste context die dag zonder zijn medeweten in slaagde om naar de universiteit in Urmiye te gaan, maar ook dat u vervolgens het risico nam om dergelijke foto's te nemen en vervolgens jarenlang te bewaren (CGVS 1, p. 24). Binnen deze context zijn bovendien ook uw verklaringen over uw relatie met B. (...) weinig geloofwaardig. Hieruit blijkt immers geenszins dat jullie enige voorzorgsmaatregelen namen om te voorkomen dat uw strenge en wrede familie op de hoogte zou komen over jullie relatie. U en B. (...) spraken af in de woning van uw vriendin die net als u in Gerdevan woonde, waarna u en B. (...) een half uur lang door de buurt rondreden in zijn wagen (CGVS 1, p. 6, 7). Gelet op uw verklaringen dat uw gehele familie in Gerdevan woont (CGVS 1, p. 13) en de meeste mensen in Gerdevan elkaar kennen (CGVS 2, p. 4) is een dergelijke invulling van jullie relatie hoogst onwaarschijnlijk. Ook uw bewering dat u elke twee dagen telefonisch contact had met B. (...) door gebruik te maken van een gsm die ook uw moeder gebruikte (CGVS 1, p. 7, 8), zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw relatie met B. (...) op de helling. Een dergelijk frequent en autonoom gsm-gebruik is bovendien opnieuw moeilijk in overeenstemming te brengen met de beweerde strikte hand van uw vader die de controle over het leven van de vrouwen in uw gezin

opeiste. Tot slot is het ook weinig aannemelijk dat u, gelet op de impact die uw relatie met B. (...) op uw leven had, niet wist of de ouders van B. (...) op de hoogte waren van jullie relatie (CGVS 2, p. 8).

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u nauwelijks aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een relatie gehad te hebben met B. (...). Bijgevolg komen ook de geloofwaardigheid van uw problemen met uw familie omwille van deze relatie en die geleid hebben tot uw vlucht uit Iran én de geloofwaardigheid van uw vrees om terug keren naar uw land van herkomst ernstig in het gedrang.

Deze stelling kan verder onderbouwd worden door een aantal bevreemdende vaststellingen betreffende uw verklaringen aangaande de periode na uw vlucht uit Irak. Zo dient vastgesteld dat u geen enkel bewijs neerlegde van uw verblijf in Irak. Het door u neergelegde attest van de manager van het Karwan Saray Hotel in Erbil, waaruit blijkt dat u er tussen 1 juni 2015 en 1 januari 2017 tewerkgesteld was, betreft immers louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waardoor hier geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend, temeer gezien een dergelijke kopie gemakkelijk manipuleerbaar is. Dat u geen andere documenten ter staving van uw bijna drie jaar durend verblijf in Irak kan neerleggen is weinig waarschijnlijk (CGVS 2, p. 12). Gezien u uw verblijf in Irak niet kon ondersteunen met (bewijskrachtige) documenten rijzen er ernstige vragen bij uw verklaringen Iran reeds verlaten te hebben op 4 januari 2015. Gezien u hierop geen zicht geboden heeft, komt ook de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, dat hier onlosmakelijk mee verbonden is, in het gedrang.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het (valse) paspoort waarmee u drie keer naar Duitsland reisde. U beweerde aanvankelijk uitdrukkelijk dat u ongeveer twee maanden voor uw komst naar België dit paspoort aan uw smokkelaar teruggaf. Deze man had erom verzocht omdat hij op reis ging (CGVS 1, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat de smokkelaar reeds bij uw aankomst in Duitsland op de luchthaven uw paspoort in beslag genomen had. De smokkelaar kwam nadien slechts af en toe naar uw appartement om te kijken of u nog steeds op de foto leek. Hij bleef evenwel in het bezit van het paspoort (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen herhaalde u slechts uw tweede versie (CGVS 2, p. 7), zoals ook uw advocaat in zijn schrijven van 13 februari 2020 deed, hetgeen allerm minst als een afdoende rechtvaardiging weerhouden kan worden. Dit doet vermoeden dat u in andere dan door u ten aanzien van de Belgische asielinstanties beweerde omstandigheden naar Duitsland bent gereisd. Aangezien u onaannemelijke verklaringen aflegde over de inbeslagname van uw vals paspoort door de smokkelaar, komt de inbeslagname van uw gsm – u verklaarde bij uw tweede onderhoud dat uw smokkelaar naast uw paspoort ook uw gsm afnam (CGVS 2, p. 6) – evenmin aannemelijk over, waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen foto's van u en B. (...) ter ondersteuning van jullie relatie – u beweerde op deze gsm foto's te hebben die jullie relatie aantonen – kon neerleggen en waardoor de geloofwaardigheid van jullie relatie opnieuw wordt ondermijnd.

Dat er aan uw vluchtrelaas en de vrees voor uw familie geen geloof gehecht kan worden blijkt tot slot uit uw houding. Deze kan immers niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan namelijk redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker om internationale bescherming terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in januari 2017 een eerste keer in Duitsland verbleef, dat u na twee weken echter naar Irak terugkeerde, dat u twee of drie maanden later opnieuw naar Duitsland reisde om na een maand wederom naar Irak terug te keren. Eind 2017 verliet u Irak definitief en reisde u voor een derde keer naar Duitsland, ditmaal om er gedurende tien maanden te verblijven (CGVS 2, p. 14). Hierbij kan vooreerst opgemerkt worden dat u pas nadat u geconfronteerd werd met de gerezen twijfels aangaande uw verblijfplaatsen vóór uw komst naar België, aangaf reeds tweemaal in Duitsland verbleven te hebben voordat u zich er in 2017 definitief vestigde (CGVS 2, p. 13). Dat u er niet specifiek naar gevraagd werd, kan uw nalaten in dit verband niet verschoenen. Deze vaststelling zet niet alleen uw algemene geloofwaardigheid op de helling, ook doet het nogmaals afbreuk aan de waarachtigheid van uw problemen met uw familie. Immers, het feit dat u tweemaal naar Irak terugkeert daar waar u aangeeft dat uw familie uw verblijfplaats in Irak makkelijk kon achterhalen (CGVS 2, p. 14 en 15) en u aldus een onveilig verblijf verkoos boven een veilig en potentieel legaal verblijf in Europa, is niet ernstig. Daarnaast dient benadrukt dat u gedurende uw drie verblijven in Duitsland nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 10). Nochtans was u reeds in Iran op de hoogte van het feit dat bekeerlingen de doodstraf kunnen krijgen (CGVS 1, p. 20) en had het conflict met uw familieleden reeds het hoogtepunt bereikt. Dat u naar Canada of het

Verenigd Koninkrijk wilde reizen kan, gelet op de ernst van uw beweerde vrees om terug te keren naar Irak of Iran, niet als afdoende verschoningsgrond weerhouden worden (CGVS 2, p. 12). Dat u geen bescherming aanvraagde omdat twee van uw neven in Duitsland wonen kan uw nalaten evenmin rechtvaardigen. U legde hier immers tegenstrijdige verklaringen over af. Zo had u aanvankelijk slechts vermoedens over hun daadwerkelijke verblijfplaats in Europa en geen enkele notie over hun statuut (Verklaring DVZ, vraag 21) daar waar u later verklaarde dat deze neven, van wie er één het vluchtelingenstatuut bezit, zeker in Duitsland wonen (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 10). Dat u zelfs in de buurlanden van Duitsland niet om bescherming wilde verzoeken uit vrees voor deze neven (CGVS 2, p. 13) staat bovendien haaks op de vaststelling dat u een week na uw aankomst in België er reeds om internationale bescherming verzocht. De vaststelling dat u gedurende de drie periodes dat u in Duitsland verbleef er niet om internationale bescherming verzocht en dat u twee keer terugkeerde naar Irak alwaar u een eenvoudig doelwit van uw familie blijkt te zijn getuigt van een houding die op geen enkele manier in overeenstemming gebracht kan worden met een gegronde vrees voor vervolging op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op voorgaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een relatie had met B. (...) en dat u ten gevolge hiervan in een conflict verwickeld bent met uw familie.

Betreffende uw vrees om bij een eventuele terugkeer naar Iran problemen te krijgen met uw autoriteiten omdat u illegaal het land verlaten heeft (CGVS 1, p. 26) kan er herhaald worden dat u uw (valse) paspoort noch een ander document ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw reisweg neerlegde, waardoor u evenmin uw illegaal vertrek aannemelijk gemaakt heeft. Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat een illegaal vertrek uit Iran hoogstens bestraft wordt met een boete, hetgeen bezwaarlijk gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. Dat u als Koerdische vrouw meer risico loopt na een illegaal vertrek uit Iran (CGVS 1, p. 27) kan, gezien uw illegaal vertrek niet meteen aannemelijk is, evenmin overtuigen, net als uw bewering dat u tijdens uw vlucht dezelfde route nam als leden van Koerdische oppositiepartijen waardoor u als opposant gepercipieerd zou kunnen worden (CGVS 1, p. 27). Ook uw bewering dat u bij een terugkeer problemen zal krijgen omdat u niet deelnam aan de voorbije verkiezingen (CGVS 1, p. 27), kan niet overtuigen gezien uit niets blijkt wanneer u Iran daadwerkelijk verlaten heeft. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er een groot aantal stemgerechtigde Iraniërs hun stem niet uitbrachten bij de voorbije verkiezingen. Gelet op dit absentisme is het niet aannemelijk dat het loutere feit dat u uw stem niet uitbracht ertoe zou leiden dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Waar uw advocaat verwees naar een dame die veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar omdat zij in het openbaar haar hoofddoek had afgenomen (CGVS 1, p. 28), hetgeen hij ondersteunde door het neerleggen van een krantenartikel van 'Times of Israel' en een rapport van Human Rights Watch, kan worden opgemerkt dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaan om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Tot slot kan hierbij nog benadrukt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden in dit verband reeds problemen gekend zou hebben.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. De foto's van u met uw vriendin en uw familieleden in Iran beelden slechts uw beweerde familie af maar vormen geen bewijs voor uw beweerde identiteit. Het artikel van 'De Standaard' geeft enkel weer dat de Iraanse autoriteiten het stadionverbod voor vrouwen gedeeltelijk opgeheven hebben en dat er enkele duizenden vrouwen een WK kwalificatiewedstrijd van de Iraanse voetbalploeg tegen Cambodja konden bijwonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de *“Schending van artikel 48/3, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. *“Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoekster dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.”*

Aangaande haar verklaringen omtrent haar geloof, afgelegd bij de DVZ, voert verzoekster aan:

“Verwerende partij stelt dat verzoekster verklaarde op de DVZ dat zij een soennitische moslima is. Verzoekster betwist dit formeel.

Zij heeft bij haar eerste onderhoud bij de DVZ gezegd dat zij een moslima was. Dit is ook correct. Zij groeide op in een religieuze familie, en volgde het geloof van haar ouders.

Bij haar eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS stelde zij onmiddellijk en expliciet dat zij een moslima was:

Nog even de andere zaken van DVZ overlopen, corrigeer indien iets verkeerd is. U bent nog steeds soennitische moslima? - Ik was een moslim, (pg 3/29)

(...) Ik heb gezegd: "ik was een moslim " (beklemt "was "), zoals ik ook hier zei in het begin. Het kan zijn dat de tolk mij niet goed begreep, (pg. 21/29)

Uit al haar verhoren, ook de allereerste, blijkt dat zij haar land van herkomst ontvluchtte omdat zij samen was met een christelijke jongeman. Haar eigen bekering volgde geleidelijk aan later. Het is zeer duidelijk uit haar relaas dat zij thans, en evenmin ten tijde van het verhoor van DVZ, nog een moslima was.

Dit moet dus fout vertaald zijn of onjuist zijn begrepen door de tolk Farsi. Bovendien is Farsi pas de tweede taal van verzoekster, waardoor enige miscommunicatie mogelijk is.

In hoogst ondergeschikte orde dient er op gewezen te worden dat deze linguïstische discussie voorbij gaat aan de essentie. Namelijk, verzoekster is uiteraard al jarenlang geen moslima meer.

Verwerende partij stelt dat er tijdens het eerste verhoor geen gewag werd gemaakt van een beweerde bekering tot het christendom, terwijl verzoekster wel aangaf dat B. (...) een christen was.

Deze zienswijze van verwerende partij is onredelijk. Immers, de vragenlijst van het CGVS stelde "geef kort een overzicht van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit het land van herkomst" (vraag 3.5).

Ten eerste diende verzoekster derhalve beknopt een ingewikkeld relaas te geven. Er werd haar terecht gemeld dat zij later nog de kans zou hebben om haar relaas uitgebreid uit de doeken te doen. Nu enkel verwijzen naar deze vragenlijst is intellectueel niet correct. Alle actoren weten hoe het er aan toegaat bij het invullen van deze vragenlijst. Dit gebeurt in snel tempo, met een gehaaste tolk, en met de uitdrukkelijke mededeling dat later het gehele verhaal verder kan verteld worden.

Ten tweede blijkt uit de verdere vragenlijst dat de volgende 13(!) vragen handelden over haar relatie met B. (...). Vandaar dat verzoekster uiteraard hierover communiceerde (zie pg. 2 van de vragenlijst).

Ten derde, en dat is cruciaal, werd de vraag gesteld wat de reden was voor verzoekster om haar land van herkomst te verlaten. De reden is onomwonden dat de verzoekster een relatie had met B. (...), dewelke een christen was.

Op dit ogenblik gaat het dus nog niet over de bekering van verzoekster. De (geleidelijke) bekering heeft pas nadien plaatsgevonden, toen verzoekster haar land van herkomst al had verlaten. Dit aspect wordt in het tweede middel verder aangekaart, inzake de actuele gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekster heeft zodus correct geantwoord op de vraag wat de reden was dat zij haar land van herkomst had verlaten. Uiteraard zijn er nu wel redenen (zoals de bekering tot het christendom) waarom zij vervolging vreest in haar land van herkomst, maar deze vraag werd niet gesteld in de vragenlijst van het CGVS.

Daar waar de bestreden beslissing dus stelt dat "in alle redelijkheid verwacht mag worden van een verzoeker dat hij van zodra hij hiertoe de gelegenheid heeft op een spontane wijze vertelt over de redenen waarom hij het land van herkomst verlaten heeft". Verzoekster heeft voldaan aan deze voorwaarde, en verbaast zich over de incorrecte zienswijze van verwerende partij."

Met betrekking tot het verwijt inzake de afwezigheid van christelijke activiteiten sedert haar bekering in 2015, doet verzoekster gelden:

“Verzoekster begrijpt het standpunt van verwerende partij allerminst. Immers, het zou toch zeer onverantwoord zijn om in een ander moslimland, zoals Irak, openlijk haar ontlukende christelijke geloof te uiten en te ontdekken. Verzoekster heeft haar geloof wel in de private sfeer met B. (...) belijdt, en vertelde hierover ook tijdens haar persoonlijke onderhouden. Indien verzoekster openlijk in Irak zich tot het christendom zou hebben bekeerd, zou dit juist tegenstrijdig kunnen zijn met haar geopperde vrees van instanties, en haar familie. Immers, een openlijk karakter van haar bekering zou het risico kunnen doen toenemen.

Verzoekster stelt dat zij in Irak niet naar de kerk ging, uit angst om herkend te worden door de Koerdische gemeenschap, aangezien de meeste Koerden elkaar goed kennen. Zij wilde absoluut niet opvallen in dat land. Deze zaken heeft zij ook expliciet vermeld tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud (pg 14/29).

In Duitsland zat verzoekster quasi continu ondergedoken, en beperkte zij haar activiteiten in het dagelijkse leven. Het zou van inconsistent gedrag getuigen als zij in dat voor haar onbekend land naar kerkdiensten zou gaan. Daarenboven werd het haar verboden door de smokkelaar om buiten te komen. Ook in België, een voor haar onbekend land, heeft zij zich eerst schuchter gedragen inzake haar geloof. Deze voorzichtigheid kan haar echter niet verweten worden, na datgene wat zij voordien heeft meegemaakt. Na een periode ging zij evenwel naar de kerkgemeenschap in België.”

Verzoekster geeft verder aan dat haar kerkgemeenschap zeer verontwaardigd is over de conclusie vanwege verweerder dat zij omwille van opportunistische redenen naar de kerk ging in België. Verzoekster wijst in deze op een aantal getuigenissen bij het verzoekschrift. *“Uit al deze getuigenissen (stuk 2-6) blijkt derhalve het waarachtige karakter van verzoekster en haar bekering. Tot in detail wordt geëxpliceerd wat verzoekster haar rol en vorming juist inhoudt. Er valt over haar enthousiasme en oprechtheid geen onvertogen woord.*

De motivering dat het toetreden tot de kerkgemeenschap is ingegeven door opportunistische motieven, zoals verwerende partij stelt, is duidelijk niet correct. De mensen die haar dagelijks/wekelijks bezig zien, kunnen dit beter inschatten uiteraard.

Het doet verzoekster pijn dat het geloof dat zij belijdt, en haar thans steun en hoop geeft, wordt aangewend als een opportunistisch voorwendsel om de vluchtelingenstatus te verkrijgen.”

Voorts voert verzoekster aan:

“Verzoekster vraagt zich af op welke informatie verwerende partij zich baseert, wanneer er gesteld wordt dat er voor ‘terugkeerders’ weinig aandacht is. Deze bron wordt alleszins niet vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster beschikt daarentegen wel over bronnen die aantonen dat er voor mensen die gerelateerd zijn met andere godsdiensten, zoals zij in casu, gelet op haar vorige relatie en de huidige bekering, wel een risico is.

Immers, uit onderzoek blijkt dat christenen en bekeerlingen kunnen aangehouden worden op beschuldiging van Moharebeh, wat vijandigheid jegens de Staat en God betekent. Bekeringsactiviteiten kunnen zelfs de doodstraf tot gevolg hebben, net als geloofsafval (stuk 8), wat vaak door familieleden aan de autoriteiten wordt gemeld (stuk 7).

De vrijheid van godsdienst voor christenen wordt door de Grondwet en andere wetten ook stevig beperkt, en christenen worden enorm gediscrimineerd. Sociale gevolgen voor tot het christendom bekeerde moslims zijn sociale afkeuring en uitsluiting door de familie. Verspreiding via internet is ook absoluut strafbaar (stuk 7).

Hoe dan ook kunnen uit het buitenland teruggekeerde Iraanse christenen vervolgd worden, om buitenlandse steun aan huiskerken in kaart te brengen en aan banden te leggen.

Verzoekster meent dan ook dat ‘terugkeerders’ wel degelijk een risico lopen. Zeker indien zij bekeerd zijn tot het christendom. Verschillende artikels tonen dit ook aan (stuk 9-11).”

Verzoekster verklaart verder dat zij weldegelijk voorzorgsmaatregelen nam bij haar relatie met B. Zij spraken inderdaad af in het huis van een vriendin. Dit huis was echter een boerderij in een afgelegen boomgaard. Een foto, genomen door deze vriendin, van verzoekster en B., toont dit aan. Bovendien gingen zij, zoals zij uitlegde tijdens het gehoor, hiernaartoe tijdens het vrijdaggebed, wanneer alle mannen zich in de moskee bevonden.

Betreffende de foto's aan de universiteit, geeft verzoekster aan:

“Echter, haar vader was drie dagen weg van het dorp, vanwege een begrafenis. Van haar moeder had zij toelating gekregen om met een vriendin naar een feest van het afstuderen van de zus van deze

vriendin te gaan. Zij droeg daar Westerse kledij om niet uit de toon te vallen. De foto's die werden genomen, waren overigens niet in haar bezit, maar werden haar later toegezonden door haar vriendin G. (...), naar aanleiding van de verhoren op het Commissariaat."

Aangaande haar gsm-gebruik, doet verzoekster gelden "dat haar moeder niet even streng was als haar vader. De gsm was daarenboven van haar en haar moeder, maar in de praktijk was haar moeder niet echt op de hoogte van de exacte werking van deze gsm, zoals zoveel vrouwen van haar generatie. Verzoekster werd dus volledig vertrouwd met de gsm."

Verzoekster wijst verder nadrukkelijk op het neergelegde attest van de hotelmanager, waaruit haar verblijf in Irak blijkt. "Verzoekster verwijst naar haar relaas, en het feit dat zij daar een zeer teruggetrokken leven leidde uit angst voor consequenties van haar familie of andere Koerden. Het was dus zeer moeilijk om bewijzen van haar verblijf te vinden, maar toch deed zij dit. Dat verwerende partij louter stelt dat aan dit ene (kopie) document geen waarde kan gehecht worden, doet afbreuk aan een serieus onderzoek van haar relaas."

Inzake haar terugkeer naar Irak, stelt verzoekster:

"Verzoekster wijst op het relaas dat zij duidelijk heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij was compleet van slag toen haar relatie met B. (...) beëindigd werd. Op dat ogenblik zag zij letterlijk het leven niet meer zitten. Zij besloot toen om terug contact op te nemen met haar moeder, en deed dit ook telefonisch.

Toen deze echter vertelde dat verzoekster voor haar niet meer bestond, brak verzoekster nogmaals. Zij wilde er een einde aan maken, maar werd door Y. (...) op andere gedachten gebracht, en vertrok na twee maanden definitief uit Irak.

Verzoekster 'koos' dus niet voor een onveilige terugkeer naar Irak, maar op dat ogenblik was haar leven, in haar ogen, toch niets meer waard. Vandaar dat zij toenadering zocht tot haar moeder, en een risico nam.

Bovendien was verzoekster volledig afhankelijk van de wil van de smokkelaar. Deze instrueerde haar, en zij was volledig afhankelijk en onderdanig ten opzicht van hem."

Verzoekster wijst voorts nadrukkelijk op de (inhoud van de) neergelegde medische attesten van dokter R. en van de klinisch psychologe.

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de "Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending artikel 2 en 3 EVRM."

Verzoekster wijst in dit kader op de aangevoerde feiten en de aangehaalde vrees voor vervolging in haar land van herkomst. Eveneens wijst zij op haar religieuze activiteiten in België en de ter staving hiervan neergelegde getuigenissen.

"Verzoekster vreest momenteel derhalve dat zij als afvallige en bekeerling voor haar leven moet vrezen, indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst (zie eerste middel, punt c).

Uiteraard vreest zij eveneens een terugkeer naar het land van haar familie, die haar verwijten de familiale eer te hebben geschonden, vanwege een relatie met een partner die een ander geloof aanhangt.

Als jonge alleenstaande vrouw is het voor haar haar cultureel ook niet aanvaard om alleen terug te keren naar haar land van herkomst, en daar zelfstandig een eigen leven te leiden.

Verzoekster verwijst verder naar een arrest dd. 23.03.2016 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM 23 maart 2016, F.G. / Sweden).

Hierin oordeelde het Hof dat een uitwijzing naar Iran een schending zou opleveren van artikel 2 en 3 EVRM, omwille van het feit dat de betrokkene zich bekeerd had tot het christendom.

Verzoekster verwijst naar dit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en stelt dat de huidige situatie in overweging moet worden genomen. Immers, bij terugkeer naar het land van herkomst loopt zij het risico op een schending van artikel 2 en 3 EVRM.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel is het duidelijk dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde religieuze en sociale groep.

Derhalve dient zij erkend te worden als vluchteling."

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de “Schending van artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM.”

Zij betoogt in dit kader:

“Het CGVS heeft in bestreden beslissing niet gemotiveerd of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoekster heeft verklaard dat zij een risico loopt op vervolging, dient verwerende partij op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in haar regio.

Zeker gelet op haar bekering en haar status van alleenstaande jonge vrouw dient haar specifiek profiel in beschouwing genomen te worden. Deze situatie wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht.”

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen;

Ondergeschikt de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster de status van subsidiaire bescherming toe te kennen;

In meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.”

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

2) Getuigenis ds. B. (...) dd. 8.06.20

3) Getuigenis M.G. (...) dd. 8.06.20

4) Getuigenis N.V.S. (...) dd. 7.06.20

5) Getuigenis ds. D.H. (...) dd. 14.06.20

6) Getuigenis F.K. (...) dd. 14.06.20

7) Ministerie van Buitenlandse Zaken (Nederland): *Situatie van Christenen en van LHBT's Iran 2015*

8) Strafwetboek Iran artikel 225

9) *“Iraanse bekeerling geldt als uitschot” dd. 08.02.19*

10) *“Waarom steeds meer asielzoekers zich bekeren” dd. 07.05.16*

11) *“Bekering als asielmotieven” dd. 2016*

12) Foto's verzoekster en B. (...)

13) Medisch attest dd. 17.06.20

14) Medisch attest dd. 04.12.19

15) Medisch attest dd. 08.10.19”.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster brengt op 23 november 2020 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft twee getuigenis (stukken 16 en 17), een ‘verklaring van kerkelijk lidmaatschap’ (stuk 18), een getypte verklaring van verzoekster (stuk 19), een attest van fedasil van 10 november 2020 inzake de (psychologische) opvolging, begeleiding en behandeling van verzoekster in België in de periode van 18 juni 2019 tot 6 november 2020 (stuk 20) en twee psychologische attesten (stukken 21 en 22).

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster duidt niet *in concreto* welk(e) bepaling(en) van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet zij te dezen geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Het vertrouwensbeginsel houdt verder in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij voert de schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet op dienstige wijze aan.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU, dient vooreerst te worden opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad wijst erop dat artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft deze bepaling te dezen geen directe werking en kan verzoekster zich niet rechtsgeldig beroepen op de schending van deze bepaling.

Met de inhoud van het gestelde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de medische attesten van uw huisarts I.R. (...) blijkt dat u lijdt aan een depressie en suïcidale neigingen. Desondanks besluit uw klinisch psychologe in haar attest enkel dat u symptomen vertoont van een depressie. Zij stelt evenwel geen diagnose noch gaat zij in op de manier waarop zij haar vaststellingen gedaan heeft of de concrete ongemakken die dit voor u met zich mee zou brengen. Uit dit attest blijkt bijgevolg geenszins dat u niet in staat zou zijn om door een

medewerker van het Commissariaat-generaal gehoord te worden en coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw bewering dat u geheugenproblemen zou kunnen ondervinden (CGVS 1, p. 21) blijkt daarnaast evenmin uit de door u neergelegde attesten. Dokter I.R. (...) gaf in haar medische attesten enkel weer dat u dit als klacht omschreef zonder dit evenwel daadwerkelijk te diagnosticeren. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij, waar zij verwijst naar de reeds eerder neergelegde en de door middel van een aanvullende nota aangereikte en bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten, immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van haar psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit de door verzoekster neergelegde medische en psychologische attesten blijkt verder in het geheel niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Waar in deze attesten melding wordt gemaakt van een aantal klachten en symptomen, aangehaald door verzoekster, die kaderen in een matige tot ernstige depressieve stoornis, dient immers te worden vastgesteld dat geen van de neergelegde attesten zich daarbij uitspreekt over de precieze aard en ernst van deze klachten en symptomen en/of de invloed en de impact hiervan op verzoeksters algemene en dagdagelijkse functioneren. Nergens in deze attesten wordt enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoeksters vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Aldus wordt hierin nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychische problemen en behandeling. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit de notities van de persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhoud op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoekster tijdens de onderhoud in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Wanneer dit nodig was, vroeg zij bovendien om verduidelijking en soms gaf zij aan dat zij zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch haar advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Bovendien formuleerde verzoeksters advocaat nergens enige opmerking in deze zin in het schrijven waarmee deze advocaat zijn opmerkingen inzake de persoonlijke onderhoud deed gelden ten overstaan van het CGVS (administratief dossier, map 'documenten').

In zoverre verzoekster daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat de voormelde medische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werd gevisieerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt uit de *in casu*

neergelegde medische attesten dat deze voor wat betreft zowel de oorzaak als de aard van de hierin omschreven problemen louter en alleen zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoekster. Verder dient te worden vastgesteld dat in deze attesten nergens concreet en expliciet wordt ingegaan op de waarschijnlijkheid van enig causaal verband tussen de door verzoekster aangehaalde feiten in haar land van herkomst en verzoeksters medische problematiek. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters medische en psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoekster stelt vooreerst dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat zij aldaar een verboden relatie met een christen zou hebben gehad en zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in het licht van het voorgaande vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld dat u uw beweerde bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde dat u acht of negen maanden na uw aankomst in Irak op 4 januari 2015 – i.e. september/oktober 2015 - een droom kreeg waarin Jezus Christus aan u verscheen. Sindsdien accepteerde u Jezus Christus als uw redder (CGVS 1, p. 4, 13 en 14; CGVS 2, p. 7). Er dient evenwel opgemerkt dat u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 14 mei 2019 – i.e. meer dan drie en een half jaar na de verschijning van Jezus Christus in uw droom –, verklaarde

dat u een soennitische moslima bent. Op geen enkel ogenblik maakte u gewag van uw bekering of uw christelijke geloofsovertuiging (Verklaring DVZ, vraag 9). Gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Iran zweeg u hier eveneens in alle talen over (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5). Ook toen u aan het einde van uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of u iets wilde toevoegen, maakte u geen gewag van uw beweerde bekering tot het christendom (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Nochtans werd u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert. Hiermee geconfronteerde stelde u dat u verklaard had dat u moslim was. Ook gaf u aan dat de tolk u misschien niet goed begrepen had (CGVS 1, p. 20). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Niet alleen gaat dit volledig voorbij aan het gegeven dat u niet aangaf bekeerd te zijn tot het christendom, ook dient opgemerkt dat u wél aangaf dat uw ex-partner B. (...) een christen is (Verklaring DVZ, vraag 30), waardoor het in alle redelijkheid niet aannemelijk is dat de tolk u niet begrepen zou hebben toen u sprak over uw persoonlijke religie. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ na afloop aan u in het Farsi voorgelezen en had u destijds de mogelijkheid om fouten op te merken en correcties aan te brengen. U verklaarde zich evenwel akkoord met de inhoud van uw verklaringen en ondertekende het verslag ter goedkeuring ervan. Ook bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal maakte u geen gewag van problemen met de tolk tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 1, p. 2). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken in alle talen zweeg over uw bekering tot het christendom is niet ernstig. Er kan en mag namelijk in alle redelijkheid verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij/zij van zodra hij/zij hiertoe de gelegenheid heeft op een spontane wijze vertelt over de redenen waarom hij/zij zijn/haar land van herkomst verlaten heeft. Deze vaststelling doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw verklaringen reeds in 2015 bekeerd te zijn tot het christendom."

Verzoekster slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Met haar loutere herhaling van haar eerder beweringen omtrent de vermeende vertaalproblemen bij de DVZ, doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Verder tracht verzoekster ten onrechte te vergoelijken dat zij haar bekering bij de DVZ niet vermeldde. Dat er enkel zou zijn gevraagd naar de reden(en) waarom zij haar land verliet, klopt immers niet. Vooreerst werd er in de vragenlijst ten aanzien van verzoekster immers duidelijk aangegeven wat er van haar werd verwacht, met name dat zij nauwkeurig, maar in het kort, zou weergeven waarom zij bij een terugkeer naar haar land problemen vreesde of riskeerde en dat zij in dit kader in het kort de voornaamste feiten en elementen zou weergeven. Verder werd er aan het einde in duidelijke bewoordingen gevraagd: *"Behalve feit dat uw familie op de hoogte relatie met B. (...), zijn er nog redenen waarom u niet kan terugkeren naar Iran?"*, waarop verzoekster eenduidig antwoordde van niet (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dat verzoekster zich slechts nadien en geleidelijk aan zou hebben bekeerd, kan evenmin worden gevolgd. Verzoekster beweerde bij het CGVS, gevraagd of zij in Iran reeds een bekering overwoog, immers dat zij zelf nooit ook maar één dag van haar leven had geloofd in de islam. Hoewel zij er nooit zou hebben overwogen om christen te worden en zij wist dat daarop de doodstraf stond, gaf zij, zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, aan dat zij zich wel reeds gedurende haar verblijf in Irak en in 2015 zou hebben bekeerd. Het bepalende moment voor haar bekering, met name een droom waarin Jezus Christus voorkwam, speelde zich aldaar af. Verder gaf zij aan dat de betekenis van deze droom eruit bestond dat zij voor Jezus had gekozen. De droom zou haar voorts zo in haar hart hebben geraakt dat zij Christus had geaccepteerd als haar redder. Op dat ogenblik zou haar partner ook een geschenkje hebben gehaald dat zij tot op heden rond haar nek draagt. Vanaf dat moment zou verzoekster, samen met haar partner, thuis altijd hebben gebeden tot Christus (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.4, 13-14, 20; notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.7). Zo deze verklaringen berustten op de waarheid, mocht, gelet op het voorgaande en in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, weldegelijk van haar worden verwacht dat zij haar bekering en de hieraan gekoppelde vrees bij de DVZ en bij het invullen van haar vragenlijst zou hebben vermeld. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel en frappant element als haar bekering tot het

christendom hierin niet zou hebben vermeld. Dit geldt des te meer nu verzoekster in het verzoekschrift zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zij ten tijde van de DVZ geen moslim meer was.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Dit kan bovendien verder onderbouwd worden door de afwezigheid van christelijke geloofsactiviteiten sinds uw bekering in 2015. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Irak samen met B. (...) enkel deelnam aan het gebed. U ging evenwel niet naar de kerk en evenmin blijkt uit verklaringen dat u andere stappen ondernam om uw nieuwe religie beter te leren kennen (CGVS 1, p. 14). Ook tijdens de periodes dat u in Duitsland verbleef ging u niet naar de kerk (CGVS 1, p. 14), nochtans verbleef u er begin 2017 voor twee kortere periodes en vanaf eind 2017 gedurende een tiental maanden. Dat u, ofschoon u in Duitsland de mogelijkheid had om vrij uw geloof te kiezen en te beleven, geen christelijke geloofsactiviteiten ontwikkelde, is niet ernstig, temeer daar u klaarblijkelijk in de mogelijkheid vertoefde om, hoewel u telefonisch gecontroleerd werd door uw smokkelaar, uw woonplaats te verlaten wanneer het u uitkwam (CGVS 1, p. 15). Gezien u geen geloofsactiviteiten ontwikkelde vóór uw komst naar België en gezien u in mei 2019 nog verklaarde een soennitische moslima te zijn, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in september/oktober 2015 bekeerd bent tot het christendom.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat het in Noord-Irak onverantwoord zou zijn om christelijke activiteiten bij te wonen of te ontwikkelen, wordt door haar op generlei wijze gestaafd of hard gemaakt. Hoe dan ook verklaart verzoekster hiermee niet waarom zij aldaar klaarblijkelijk evenmin andere stappen ondernam teneinde haar nieuwe geloof (verder) te leren kennen. Met de loutere herhaling van de verklaringen die zij aflegde omtrent haar verblijf in Duitsland, doet verzoekster verder geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Gezien zij in Duitsland weldegelijk de woning kon en mocht verlaten, zij het niet voor te lang, kon worden verwacht dat zij, zo haar hoger aangehaalde verklaringen omtrent haar bekering op de waarheid zouden berusten, aldaar christelijke activiteiten zou hebben ontwikkeld. Dat zij kennelijk naliel zulks te doen, bij de DVZ bovendien expliciet verklaarde een soennitische moslim te zijn en bij de DVZ daarenboven uitdrukkelijk ontkende dat er benevens haar relatie met B. nog andere redenen waren waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in 2015.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Dat er aan uw bekering tot het christendom vóór uw komst naar België geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na uw aankomst in België, waarvan u ter staving verschillende attesten en foto's neerlegde. Gezien deze kerkbezoeken een voortzetting zijn van uw beweerde bekering vóór uw komst naar België, daar waar deze bekering niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden hetgeen aantoonde dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Er kan in dit verband nogmaals gewezen worden op uw verklaringen dat u, ofschoon u beweerde reeds een week na uw aankomst in België in september 2018 een eerste keer naar de kerk te zijn gegaan (CGVS 2, p. 12), zoals hierboven reeds aangestipt, op 14 mei 2019 – i.e. 7 maanden later – nog steeds verklaarde een soennitische moslima te zijn. Dat u sinds september 2018 een kerk zou frequenteren – eerst naar de Iraanse Kerk, vanaf maart 2019 naar een Nederlandstalige protestantse kerk in Boechout – en intussen gedoopt bent (CGVS 1, p. 21-24; CGVS 2, p. 1, 8 en 9), toont bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering voor uw aankomst in België, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te hebben waarop u christelijk georiënteerde berichten post –, doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Er kan in dit verband benadrukt worden dat u uw facebookpagina niet onder uw eigen naam beheert en dat u er nergens herkenbaar afgebeeld staat, waardoor uit niets blijkt dat dit facebookprofiel aan u gelinkt kan worden. Bovendien, gezien uw bekering niet geloofwaardig geacht wordt en uw posts op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

(...)

Gelet op uw ongeloofwaardige bekering en gelet op het opportunistische karakter van uw kerkgang en uw activiteiten op de sociale media in België heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin maakte u aannemelijk dat

u er als dusdanig gepercipieerd zal worden, temeer daar u uw identiteit, gezien u geen document ter ondersteuning van uw verklaringen in dit verband neerlegde, tot op heden niet aangetoond heeft."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij aangeeft dat zowel zijzelf als haar geloofsgenoten verontwaardigd zijn door voormelde motieven en verwijst naar de door middel van een aanvullende nota neergelegde, bij het verzoekschrift gevoegde en in de map 'documenten' in het administratief dossier opgenomen stukken en getuigenissen omtrent haar kerkgang en haar doopsel in België, dient immers te worden opgemerkt dat uit de door verzoekster zelf aangehaalde rechtsleer blijkt dat dergelijke stukken weliswaar kunnen dienen ter ondersteuning van een bekering, doch dat dergelijke stukken niet afdoen aan de verantwoordelijkheid van de betrokken vreemdeling zelf om overtuigende verklaringen af te leggen over zijn bekering en het proces dat tot deze bekering heeft geleid, alsmede dat zij geen uitsluitel (kunnen) geven over de motieven voor en het proces van bekering. De voormelde documenten en stukken vormen weliswaar een bewijs voor verzoeksters kerkgang en activiteiten in België, doch kunnen niet volstaan om aan te tonen dat deze kerkgang en deze activiteiten kaderen binnen of zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde geloofsovertuiging. Zij zijn immers gebaseerd op verzoeksters eigen houding, gedragingen en gezegden in België. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat op basis van het geheel van de door verzoekster afgelegde verklaringen kan worden aangenomen dat haar bekering, doopsel en christelijke activiteiten niet zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde geloofsovertuiging doch wel zijn ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze aan te wenden in haar verzoek om internationale bescherming en/of een verblijfsstatus te bekomen in België.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Voorts dient, betreffende uw beweerde kerkgang in België en uw activiteiten op de sociale media, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, gelet op de vaststelling dat er aan uw bekering vóór uw komst naar België geen geloof gehecht kan worden, gezien u in Iran nooit politieke activiteiten ontwikkeld heeft (CGVS 1, p. 10) en gezien u nooit problemen gekend heeft met uw autoriteiten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7a), niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. De informatie waarop verweerder zich te dezen baseert is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en de voormelde motieven vinden in deze informatie genoegzaam steun. De informatie die verzoekster aanreikt ligt verder geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de voormelde, door verweerder gehanteerde landeninformatie. Dat christenen of personen die bekend staan als bekeerling in Iran of bij een terugkeer naar dit land problemen riskeren, wordt in de door verweerder gehanteerde informatie niet betwist. Dat verzoekster als dusdanig zou worden gepercipieerd door haar autoriteiten en daarom in hun negatieve aandacht zou staan, zou worden gevolgd of problemen zou riskeren bij een terugkeer, kan gelet op het voorgaande echter niet worden aangenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven, en wordt door verzoekster niet op dienstige wijze betwist:

"Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u in Iran een relatie had met B. (...) en dat u omwille van deze relatie problemen kreeg met uw familie.

Vooreerst kan er op gewezen worden dat, gezien u uw bekering in verband brengt met uw relatie met B. (...) – hij is afkomstig uit een christelijke familie en hij kaderde uw droom waarin Jezus Christus aan u verscheen waarna u Jezus Christus als uw redder aanvaardde en waarna jullie samen regelmatig deelnamen aan het gebed –, en gezien er aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht kan worden, er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw daadwerkelijke relatie met B. (...)."

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Dat er vragen rijzen bij uw relatie met B. (...) blijkt voorts uit enkele bevreemdende vaststellingen in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vader een streng religieus man is, die niet wenste dat vrouwen lang onderwijs volgen (CGVS 1, p. 4), die boeken verbrandde om uw scholing tegen te gaan (CGVS 1, p. 4), die niet wilde dat u buitenkwam (CGVS 1, p. 4) en die samen met uw grootvader uw tante achtervolgde tot in Turkije, alwaar zij door uw grootvader vermoord werd omdat zij de familie-eer had geschonden door verliefd te worden op een jongen (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 3). Toen uw vader op een zekere dag vaststelde dat u schaars gekleed naar school was gegaan - uw been was deels zichtbaar – goot hij bovendien hete thee over u heen (CGVS 2, p. 4). Dit door u geschetste beeld van

uw vader en uw familie staat evenwel haaks op de door u neergelegde foto's waarop u in westerse kledij en dito schoeisel afgebeeld staat aan de universiteit. Het is niet alleen weinig aannemelijk dat u er in de door u geschetste context die dag zonder zijn medeweten in slaagde om naar de universiteit in Urmiye te gaan, maar ook dat u vervolgens het risico nam om dergelijke foto's te nemen en vervolgens jarenlang te bewaren (CGVS 1, p. 24)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoekster in de door haar geschetste context van haar moeder de toelating zou hebben gekregen om in westerse kledij naar de universiteit te gaan om daar een afscheidsfeest bij te wonen is niet aannemelijk. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekster het risico zou hebben genomen om zulks te doen. De kans dat iemand haar daarbij zou opmerken bij het verlaten van of terugkeren naar de woning of in de onmiddellijke omgeving, is namelijk reëel. Zoals verzoekster blijkt de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing zelf aangaf, woonde haar hele familie immers in Gerdevan en kenden de meeste mensen er elkaar. Verder kan worden aangenomen dat, gelet op het grote aantal aanwezigen op dergelijke afstudeerceremonie, het risico groot was dat iemand haar zou herkennen en haar aanwezigheid zou melden aan haar vader. Nog minder geloofwaardig is het dat verzoekster bovendien zou hebben toegelaten dat er een foto van haar werd genomen. Dit verhoogde namelijk gevoelig de kans dat iemand in haar omgeving op de hoogte zou komen van haar gedrag.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Binnen deze context zijn bovendien ook uw verklaringen over uw relatie met B. (...) weinig geloofwaardig. Hieruit blijkt immers geenszins dat jullie enige voorzorgsmaatregelen namen om te voorkomen dat uw strenge en wrede familie op de hoogte zou komen over jullie relatie. U en B. (...) spraken af in de woning van uw vriendin die net als u in Gerdevan woonde, waarna u en B. (...) een half uur lang door de buurt rondreden in zijn wagen (CGVS 1, p. 6, 7). Gelet op uw verklaringen dat uw gehele familie in Gerdevan woont (CGVS 1, p. 13) en de meeste mensen in Gerdevan elkaar kennen (CGVS 2, p. 4) is een dergelijke invulling van jullie relatie hoogst onwaarschijnlijk."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat zij zich in de door haar geschetste context tijdens het vrijdaggebed meestal buiten kon begeven, en dit ongeveer twee keren per maand, zonder dat haar vader daarvan op de hoogte kwam, is niet geloofwaardig. Ook de vrouwen in de regio, voor wie het blijkens verzoeksters gezegden niet gebruikelijk was dat zij naar de moskee gingen (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.6), konden haar immers opmerken. Bovendien is het totaal niet aannemelijk en getuigt het van een verregaand gebrek aan voorzichtigheid dat zij en B. daarbij soms afspraken bij een kennis en buurgenoet van haar, die ook in Gerdevan woonde. Zelfs indien deze kennis in een afgelegen boomgaard woonde, hield dit immers grote risico's in en is het niet aannemelijk dat verzoekster zich veelvuldig, ongestoord en ongezien vanuit haar woning naar de woning van deze kennis kon begeven. Nog minder geloofwaardig is het dat verzoekster en B. de andere keren waarop zij afspraken gewoon wat rondjes in de buurt gingen rijden. Net omdat de overige mannen in de moskee waren, kan namelijk worden opgemerkt dat het extra zou opvallen dat verzoekster samen met een man rondjes reed in de buurt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ook uw bewering dat u elke twee dagen telefonisch contact had met B. (...) door gebruik te maken van een gsm die ook uw moeder gebruikte (CGVS 1, p. 7, 8), zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw relatie met B. (...) op de helling. Een dergelijk frequent en autonoom gsm-gebruik is bovendien opnieuw moeilijk in overeenstemming te brengen met de beweerde strikte hand van uw vader die de controle over het leven van de vrouwen in uw gezin opeiste."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ook indien haar moeder niet zo streng was als haar vader, is het gelet op het hoger geschetste profiel en de hoger geschetste houding van haar vader, in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster dermate veelvuldig en autonoom gebruik kon maken van de gsm van haar moeder en dat zij hiermee ongestoord en bijzonder frequent telefonisch contact kon onderhouden met B. Dat haar moeder niet op de hoogte zou zijn geweest van het exacte functioneren van de gsm doet hieraan geenszins afbreuk. Zo haar vader werkelijk zodanig strikt was als zij voorhield, kan bovendien worden aangenomen dat haar vader ook de gsm van haar moeder zou controleren.

Verzoekster laat de bestreden beslissing verder ongemoeid waar gesteld wordt:

"Tot slot is het ook weinig aannemelijk dat u, gelet op de impact die uw relatie met B. (...) op uw leven had, niet wist of de ouders van B. (...) op de hoogte waren van jullie relatie (CGVS 2, p. 8)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze ongemoeid laat, onverminderd overeind.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u nauwelijks aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een relatie gehad te hebben met B. (...). Bijgevolg komen ook de geloofwaardigheid van uw problemen met uw familie omwille van deze relatie en die geleid hebben tot uw vlucht uit Iran én de geloofwaardigheid van uw vrees om terug keren naar uw land van herkomst ernstig in het gedrang.”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Deze stelling kan verder onderbouwd worden door een aantal bevreemdende vaststellingen betreffende uw verklaringen aangaande de periode na uw vlucht uit Iran. Zo dient vastgesteld dat u geen enkel bewijs neerlegde van uw verblijf in Irak. Het door u neergelegde attest van de manager van het Karwan Saray Hotel in Erbil, waaruit blijkt dat u er tussen 1 juni 2015 en 1 januari 2017 tewerkgesteld was, betreft immers louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waardoor hier geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend, temeer gezien een dergelijke kopie gemakkelijk manipuleerbaar is. Dat u geen andere documenten ter staving van uw bijna drie jaar durend verblijf in Irak kan neerleggen is weinig waarschijnlijk (CGVS 2, p. 12). Gezien u uw verblijf in Irak niet kon ondersteunen met (bewijskrachtige) documenten rijzen er ernstige vragen bij uw verklaringen Iran reeds verlaten te hebben op 4 januari 2015. Gezien u hierop geen zicht geboden heeft, komt ook de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, dat hier onlosmakelijk mee verbonden is, in het gedrang.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar het voormelde attest van de hotelmanager. Hiermee doet zij aan de voormelde, inzake dit attest gedane vaststellingen geen afbreuk. Zelfs indien verzoekster in Noord-Irak een teruggetrokken leven zou hebben geleid, hetgeen gelet op haar zelfverklaarde werkzaamheden in een hotel bezwaarlijk kan overtuigen, kon worden verwacht dat zij meer en overtuigendere bewijzen zou kunnen voorleggen van haar jarenlange verblijf aldaar.

Verzoekster voert verder niet één concreet en dienstig argument aan doch laat de bestreden beslissing volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het (valse) paspoort waarmee u drie keer naar Duitsland reisde. U beweerde aanvankelijk uitdrukkelijk dat u ongeveer twee maanden voor uw komst naar België dit paspoort aan uw smokkelaar teruggaf. Deze man had erom verzocht omdat hij op reis ging (CGVS 1, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat de smokkelaar reeds bij uw aankomst in Duitsland op de luchthaven uw paspoort in beslag genomen had. De smokkelaar kwam nadien slechts af en toe naar uw appartement om te kijken of u nog steeds op de foto leek. Hij bleef evenwel in het bezit van het paspoort (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen herhaalde u slechts uw tweede versie (CGVS 2, p. 7), zoals ook uw advocaat in zijn schrijven van 13 februari 2020 deed, hetgeen allerm minst als een afdoende rechtvaardiging weerhouden kan worden. Dit doet vermoeden dat u in andere dan door u ten aanzien van de Belgische asielinstanties beweerde omstandigheden naar Duitsland bent gereisd. Aangezien u onaannemelijke verklaringen aflegde over de inbeslagname van uw vals paspoort door de smokkelaar, komt de inbeslagname van uw gsm – u verklaarde bij uw tweede onderhoud dat uw smokkelaar naast uw paspoort ook uw gsm afnam (CGVS 2, p. 6) – evenmin aannemelijk over, waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen foto's van u en B. (...) ter ondersteuning van jullie relatie – u beweerde op deze gsm foto's te hebben die jullie relatie aantonen – kon neerleggen en waardoor de geloofwaardigheid van jullie relatie opnieuw wordt ondermijnd.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden. Waar verzoekster bij het verzoekschrift alsnog enkele foto's voegt en poneert dat zij hierop met B. wordt afgebeeld, dient, mede gelet op het voorgaande, voorts te worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins een ander licht werpt op de voormelde motieven. Zij verstrekt vooreerst niet de minste uitleg over de vraag hoe zij deze foto's, dit in weerwil van haar eerdere, voormelde gezegden, kon bekomen. Verder kan uit deze foto's, nog daargelaten dat het gelet op de bril en hoofddoek op en de slechte kwaliteit van deze foto niet vaststaat dat verzoekster de hierop afgebeelde vrouw is, in het geheel niet worden afgeleid wie de hierop afgebeelde manspersoon is. Evenmin kan hieruit worden afgeleid waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto's werden genomen; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster en deze man een relatie zouden hebben gehad. Hoe dan ook kunnen dergelijke foto's eenvoudigweg worden gemanipuleerd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat er aan uw vluchtrelaas en de vrees voor uw familie geen geloof gehecht kan worden blijkt tot slot uit uw houding. Deze kan immers niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van het

hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan namelijk redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker om internationale bescherming terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in januari 2017 een eerste keer in Duitsland verbleef, dat u na twee weken echter naar Irak terugkeerde, dat u twee of drie maanden later opnieuw naar Duitsland reisde om na een maand wederom naar Irak terug te keren. Eind 2017 verliet u Irak definitief en reisde u voor een derde keer naar Duitsland, ditmaal om er gedurende tien maanden te verblijven (CGVS 2, p. 14). Hierbij kan vooreerst opgemerkt worden dat u pas nadat u geconfronteerd werd met de gerezen twijfels aangaande uw verblijfplaatsen vóór uw komst naar België, aangaf reeds tweemaal in Duitsland verbleven te hebben voordat u zich er in 2017 definitief vestigde (CGVS 2, p. 13). Dat u er niet specifiek naar gevraagd werd, kan uw nalaten in dit verband niet verschonen. Deze vaststelling zet niet alleen uw algemene geloofwaardigheid op de helling, ook doet het nogmaals afbreuk aan de waarachtigheid van uw problemen met uw familie. Immers, het feit dat u tweemaal naar Irak terugkeert daar waar u aangeeft dat uw familie uw verblijfplaats in Irak makkelijk kon achterhalen (CGVS 2, p. 14 en 15) en u aldus een onveilig verblijf verkoos boven een veilig en potentieel legaal verblijf in Europa, is niet ernstig. Daarnaast dient benadrukt dat u gedurende uw drie verblijven in Duitsland nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 10). Nochtans was u reeds in Iran op de hoogte van het feit dat bekeerlingen de doodstraf kunnen krijgen (CGVS 1, p. 20) en had het conflict met uw familieleden reeds het hoogtepunt bereikt. Dat u naar Canada of het Verenigd Koninkrijk wilde reizen kan, gelet op de ernst van uw beweerde vrees om terug te keren naar Irak of Iran, niet als afdoende verschoningsgrond weerhouden worden (CGVS 2, p. 12). Dat u geen bescherming aanvraagde omdat twee van uw neven in Duitsland wonen kan uw nalaten evenmin rechtvaardigen. U legde hier immers tegenstrijdige verklaringen over af. Zo had u aanvankelijk slechts vermoedens over hun daadwerkelijke verblijfplaats in Europa en geen enkele notie over hun statuut (Verklaring DVZ, vraag 21) daar waar u later verklaarde dat deze neven, van wie er één het vluchtelingenstatuut bezit, zeker in Duitsland wonen (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 10). Dat u zelfs in de buurlanden van Duitsland niet om bescherming wilde verzoeken uit vrees voor deze neven (CGVS 2, p. 13) staat bovendien haaks op de vaststelling dat u een week na uw aankomst in België er reeds om internationale bescherming verzocht. De vaststelling dat u gedurende de drie periodes dat u in Duitsland verbleef er niet om internationale bescherming verzocht en dat u twee keer terugkeerde naar Irak alwaar u een eenvoudig doelwit van uw familie blijkt te zijn getuigt van een houding die op geen enkele manier in overeenstemming gebracht kan worden met een gegronde vrees voor vervolging op een reëel risico op het lijden van ernstige schade."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor het initiële verzwijgen van haar verblijven in Duitsland, biedt zij niet de minste verklaring. Verzoeksters relatie met B. zou bovendien slechts zijn beëindigd nadat zij reeds twee keren vanuit Duitsland was teruggereisd naar Irak. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij bij deze reizen vrijwillig en bewust terugkeerde naar Irak, nadat B. haar hierom telefonisch verzocht. Verder gaf zij aan dat zij een eerste keer naar Duitsland reisde om te testen of het visum echt was en om te kijken of zij verder zou kunnen reizen naar Canada of Engeland. De tweede maal reisde zij naar Duitsland om een smokkelaar te vinden die haar zou kunnen helpen om door te reizen naar één van beide bestemmingen. Aldus kan noch de beweerde breuk met B., noch het vermeende advies van de smokkelaar enige verklaring bieden voor het gegeven dat verzoekster de eerste twee keren ervoor koos terug te keren naar Irak. Noch het gegeven dat zij van slag zou zijn geweest nadat haar relatie met B. werd beëindigd en nadat haar moeder haar te kennen gaf dat zij voor haar niet meer bestond, noch het feit dat de smokkelaar haar adviseerde, vormt verder een afdoende verklaring voor het gegeven dat verzoekster, nadat zij ingevolge deze gebeurtenissen besloot om ten derde male naar Duitsland te reizen, nog meer dan tien maanden in dit land verbleef zonder aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zonder door te reizen naar België om alhier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Gelet op voorgaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een relatie had met B. (...) en dat u ten gevolge hiervan in een conflict verwickeld bent met uw familie.”

Derhalve maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer zou kunnen of moeten worden beschouwd als *“jonge, alleenstaande vrouw”* die er een zelfstandig leven zou moeten opnemen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Betreffende uw vrees om bij een eventuele terugkeer naar Iran problemen te krijgen met uw autoriteiten omdat u illegaal het land verlaten heeft (CGVS 1, p. 26) kan er herhaald worden dat u uw (valse) paspoort noch een ander document ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw reisweg neerlegde, waardoor u evenmin uw illegaal vertrek aannemelijk gemaakt heeft. Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat een illegaal vertrek uit Iran hoogstens bestraft wordt met een boete, hetgeen bezwaarlijk gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. Dat u als Koerdische vrouw meer risico loopt na een illegaal vertrek uit Iran (CGVS 1, p. 27) kan, gezien uw illegaal vertrek niet meteen aannemelijk is, evenmin overtuigen, net als uw bewering dat u tijdens uw vlucht dezelfde route nam als leden van Koerdische oppositiepartijen waardoor u als opposant gepercipieerd zou kunnen worden (CGVS 1, p. 27). Ook uw bewering dat u bij een terugkeer problemen zal krijgen omdat u niet deelnam aan de voorbije verkiezingen (CGVS 1, p. 27), kan niet overtuigen gezien uit niets blijkt wanneer u Iran daadwerkelijk verlaten heeft. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er een groot aantal stemgerechtigde Iraniërs hun stem niet uitbrachten bij de voorbije verkiezingen. Gelet op dit absentisme is het niet aannemelijk dat het loutere feit dat u uw stem niet uitbracht ertoe zou leiden dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Waar uw advocaat verwees naar een dame die veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar omdat zij in het openbaar haar hoofddoek had afgenomen (CGVS 1, p. 28), hetgeen hij ondersteunde door het neerleggen van een krantenartikel van ‘Times of Israel’ en een rapport van Human Rights Watch, kan worden opgemerkt dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaan om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Tot slot kan hierbij nog benadrukt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden in dit verband reeds problemen gekend zou hebben.

(...)

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. De foto's van u met uw vriendin en uw familieleden in Iran beelden slechts uw beweerde familie af maar vormen geen bewijs voor uw beweerde identiteit. Het artikel van ‘De Standaard’ geeft enkel weer dat de Iraanse autoriteiten het stadionverbod voor vrouwen gedeeltelijk opgeheven hebben en dat er enkele duizenden vrouwen een WK kwalificatiewedstrijd van de Iraanse voetbalploeg tegen Cambodja konden bijwonen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande, is verzoeksters verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde informatie voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen het voorgaande, is verzoeksters verwijzing naar een arrest van het EHRM te dezen evenmin dienstig. Verzoekster toont gelet op het voorgaande immers in het geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare positie zou bevinden als de betrokkene in dit arrest.

De door verzoekster door middel van een aanvullende nota neergelegde getuigenis bevat ook geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen. In deze getuigenis beperkt verzoekster zich namelijk tot het uiten van een aantal louter bijkomende, algemene en ongefundeerde beweringen en verklaringen.

In zoverre zij daarbij de aangevoerde vrees ten aanzien van haar familie herhaalt, dient te worden opgemerkt dat reeds hoger genoegzaam bleek dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht en dat verzoekster met haar loutere, bovendien algemene, herhaling van deze vrees geenszins afbreuk kan doen aan de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Voorts kan verzoekster om in haren hoofde het bestaan van een daadwerkelijke, concrete en actuele nood aan bescherming aannemelijk te maken bezwaarlijk volstaan met de algemene, ongefundeerde, niet nader uitgewerkte en louter hypothetische bewering dat haar leven voorbij zou zijn als haar vader en haar broers te weten zouden komen dat zij onbedekt en met westerse kledij rondloopt in het buitenland.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in de getuigenis tot het uiten van een aantal blote, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen inzake de situatie voor vrouwen in Iran. Te meer daar zij deze beweringen op generlei wijze onderbouwt en in het geheel niet aantoonst dat de situatie voor vrouwen, onder meer vrouwen die enige tijd in Europa hebben vertoefd, in Iran van zulke aard zou zijn dat deze op zich het risico met zich brengt om te worden gevisieerd of vervolgd, kan zij hiermee geenszins volstaan om in haren hoofde en *in concreto* het bestaan aan te tonen van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist verder feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

4.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT